

**Regeringens proposition till Riksdagen med förslag till lag om
ändring av kreditinstitutslagen samt till vissa andra lagar som har
samband med kreditinstitutsverksamheten**

PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL

I denna proposition föreslås att kreditinstitutslagen ändras så, att till lagens stadganden om säkerhetsfonder fogas sådana stadganden om skydd för deponenter som följer av de förpliktande bestämmelserna i Europaparlamentets och rådets direktiv om system för garanti av insättningar. Dessa stadganden gäller bl.a. tidpunkterna för fullgörandet av säkerhetsfondernas ersättningsskyldighet och betalningsskyldighet, exportförbud för depositionsskydd

och frivilligt kompletterande skydd för depositioner i utländska kreditinstituts filialer samt informationsskyldighet.

I propositionen ingår också förslag till lag om ändring av lagen om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland och lag om ändring av lagen om statens säkerhetsfond.

De föreslagna lagarna avses träda i kraft den 1 juli 1995.

INNEHÅLLSFÖRTECKNING

	Sida		Sida
PROPOSITIONENS HUVUDSAKLIGA INNEHÅLL	1	DETALJMOTIVERING	10
ALLMÅN MOTIVERING	3	1. Lagförslagen	10
1. Inledning	3	1.1. Kreditinstitutslagen	10
2. Nuläge	3	1.2. Lagen om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland .	14
2.1. Lagstiftning och praxis	3	1.3. Lagen om statens säkerhetsfond	16
2.1.1. Depositionsbankernas säkerhetsfonder	3	2. Ikraftträdande	16
2.1.2. Statens säkerhetsfond	4	3. Lagstiftningsordning	16
2.2. Bedömning av nuläget	5	LAGFÖRSLAGEN	17
2.3. Internationell jämförelse mellan skyddssystemen för depositioner	5	1. Lag om ändring av kreditinstitutslagen	17
3. Propositionens mål och de viktigaste förslagen .	7	2. Lag om ändring av lagen om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland	19
3.1. Mål och medel	7	3. Lag om ändring av 1 § lagen om statens säkerhetsfond	21
3.2. De viktigaste förslagen	7	BILAGA	22
4. Propositionens verkningar	9	Paralleltexter	22
4.1. Ekonomiska verkningar	9		
4.2. Andra verkningar	9		
5. Beredningen av propositionen	10		

ALLMÄN MOTIVERING

1. Inledning

Europarlamentet och rådet utfärdade den 30 maj 1994 ett direktiv om system för garanti av insättningar (Directive on deposit-guarantee schemes, 94/19/EC), nedan direktivet. För kreditinstituten och deras verksamhet, inklusive skyddet för deponenter, gäller nu enhetliga minimibestämmelser i samtliga medlemsländer i Europeiska Unionen (EU) och med stöd av avtalet om Europeiska ekonomiska samarbetsområdet (EES-avtalet) även inom medlemsstaterna i EES.

Förslaget till direktiv togs i enlighet med 54 a § riksdagsordningen upp till förhandsbehandling i riksdagen i april 1994. Riksdagen hade inget att anmärka om förslaget.

Enligt direktivet skall varje medlemsland ha ett system som skyddar depositioner (i direktivet "insättningar") som görs i kreditinstituten. Direktivet förutsätter att ett skyddssystem för depositioner skapas, men det innehåller inga bestämmelser om skyddssystemets institutioner, utan överlåter åt varje enskilt medlemsland hur detta skall ordnas. Systemet kan vara ett egentligt skyddssystem för deponenter (i direktivet "insättare") eller så kan det enligt artikel 3 i direktivet även vara ett sådant system som tryggar bankernas soliditet (i direktivet solvens) och likviditet och därigenom även deponenternas depositioner.

Direktivet är till sin natur ett minimidirektiv och det bestämmer alltså endast miniminivån på depositionsskyddet (20 000 ecu). I direktivet bestäms vilka depositioner och deponenter som åtminstone skall omfattas av skyddet samt vilka som nationellt kan lämnas utanför skyddet. Det finska skyddssystemet för depositioner med sina säkerhetsfonder, om vilket stadgas i kreditinstitutslagen (1607/93), kan med rätt små ändringar avpassas efter direktivets bestämmelser.

Avsikten med direktivet är bl.a. att förhindra konkurrens mellan kreditinstitut inom en och samma stat med hjälp av de skyddssystem de erbjuder deponenterna. Av denna anledning innehåller direktivet bestämmelser om ett s.k. exportförbud för depositionsskydd. Det skydd som ett kreditinstitut filial erbjuder deponenterna får aldrig vara bättre än skyddet i den stat där filialen är belägen. Avsikten är att

bestämmelsen om exportförbud skall vara temporär och gälla till utgången av 1999.

Ett kreditinstitut inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet som erbjuder tjänster i Finland kan också ha något annat namn än depositionsbank. Om ett sådant kreditinstitut kan ta emot depositioner med stöd av den koncession det fått i hemlandet, kan även dess filial i Finland ta emot depositioner. Ifall det skydd som filialens hemstat erbjuder för dessa depositioner inte är lika heltäckande som det finska säkerhetsfondsskyddet, kan filialen ansluta sig till en säkerhetsfond i Finland för att komplettera skyddet.

Depositionsskyddet i Finland har längre historia än i de flesta andra europeiska länder. Lokalbänkerna hade egna säkerhetsfonder redan i början av 1930-talet. Med depositions-skyddet har man i Finland å ena sidan försökt trygga deponenternas ställning, så att deponenterna kan sätta in sina medel i bankerna utan att behöva vara rädda för att förlora sin deposition om banken hamnar i svårigheter. Å andra sidan har lokalbankernas säkerhetsfonder också haft till uppgift att organisera bankernas gemensamma ansvar.

I början av 1970 blev det obligatoriskt för alla affärs-, spar- och andelsbanker att höra till en säkerhetsfond. Trots att den dåvarande lagen inte exakt definierade hur pass heltäckande depositionsskyddet skulle vara, var den allmänna uppfattningen att depositions-skyddet täckte alla depositioner. I samband med att statens säkerhetsfond inrättades 1992 preciseras depositionsskyddet så att det uttryckligen täcker alla depositioner.

EU-direktivet förutsätter inte att man inskränker det finska depositions-skyddet. Likaså gäller fortfarande riksdagens garanti för att bankerna i tid ansvarar för sina förbindelser.

2. Nuläge

2.1. Lagstiftning och praxis

2.1.1. Depositionsbankernas säkerhetsfonder

I början av 1994 trädde kreditinstitutslagen i kraft. Den ersatte lagen om depositionsbankernas verksamhet (1268/90). Stadgandena om

bankernas säkerhetsfonder överfördes med oförändrat innehåll till den nya lagen. Stadgandena togs in i 6 kap.

För att trygga en stabil verksamhet för depositionsbankerna och deponenternas fordringar skall affärsbankerna och Postbanken Ab enligt 55 § i den gällande lagen höra till affärsbankernas och Postbanken Ab:s säkerhetsfond, sparbankerna till sparbankernas säkerhetsfond och andelsbankerna till andelsbankernas säkerhetsfond. Den affärsbank som är sparbankernas och andelsbankernas centrala finansiella institut eller som de äger kan höra antingen till affärsbankernas och Postbanken Ab:s eller till lokalbankgruppens säkerhetsfond.

Om säkerhetsfondens juridiska form finns inga andra stadganden än vad som sägs i 6 kap. Bankerna äger inte fonden direkt. Enligt lagen har en depositionsbank som hör till fonden inte rätt att kräva att dess andel i säkerhetsfonden skall avskiljas för den själv eller överlåta den till någon annan. Depositionsbankens andel i säkerhetsfonden räknas inte heller som bankens medel.

Lagen innehåller dessutom stadganden om säkerhetsfondernas stadgar och deras innehåll, säkerhetsfondernas förvaltning, uppbörd av garantiavgiften och avbrott av uppbörden, betalning av deponenternas fordringar, säkerhetsfondernas upplåning och utlåning samt investering av medel.

Säkerhetsfonden sköts av en delegation som utses av de banker som hör till fonden och av en styrelse som delegationen utser. Ett utländskt kreditinstituts filial har möjlighet att få med sin företrädare i styrelsen, om filialen hör till säkerhetsfonden. Förvaltningsrådet för statens säkerhetsfond kan utse sin representant till både delegationen och styrelsen, om säkerhetsfonden har beviljats bankstöd ur statens säkerhetsfond eller statsbudgeten.

Säkerhetsfonden finansierar sin verksamhet med garantiavgifter. De banker som hör till säkerhetsfonden skall varje år betala en av delegationen fastställd garantiavgift som är tillräcklig för att trygga deponenternas fordringar och fondens övriga förpliktelser. Säkerhetsfonden har rätt att ta upp lån för sin verksamhet samt att ålägga sina medlemsbanker att bevilja fonden lån, om fondens förpliktelser, dvs. bankernas stabila verksamhet och tryggheten av deponenternas fordringar, kräver det.

Garantiavgiften skall enligt lagen bygga på de risker som depositionsbanken tar i sin verksamhet. Grunden för beräkning av garantiavgiften skall vara densamma för alla banker som hör till säkerhetsfonden. De garantiavgifter som årligen bärs upp till en säkerhetsfond skall tillsammans utgöra minst en tvåtusendedel och högst en hundradel av den sammanräknade slutsumman av de senast fastställda balansräkningarna för de banker som hör till fonden. Finansinspektionen skall godkänna garantiavgiftens storlek. Finansinspektionen kan bestämma att säkerhetsfonden skall höja avgiften, om finansinspektionen anser att den garantiavgift som delegationen fastställt inte räcker till för att trygga deponenternas fordringar och fondens övriga förpliktelser.

Av säkerhetsfondens medel skall enligt lagen i finska mark betalas de av deponenternas fordringar som finns på ett i 50 § avsett konto i en depositionsbank som har försatts i likvidation eller konkurs och som hör till fonden, och för vars betalning bankens eller konkursboets medel inte förslår. Av säkerhetsfondens medel betalas dock inte fordringar som ett annat kreditinstitut eller finansiellt institut har på ett sådant konto. Fondens medel kan användas redan under tiden för likvidationen eller konkursen.

2.1.2. Statens säkerhetsfond

I anslutning till bankkrisen inrättades statens säkerhetsfond, som står under statens garanti. Fonden inrättades genom lagen om statens säkerhetsfond (379/92), som trädde i kraft den 30 april 1992. Enligt lagens ordalydelse inrättades fonden för att trygga stabiliteten i depositionsbankernas verksamhet och deponenternas tillgodohavanden. Depositionsbankerna och utländska kreditinstituts filialkontor i Finland som tar emot depositioner skall höra till säkerhetsfonden.

Fonden skall stöda bankernas säkerhetsfonder eller bankerna direkt. Stödformer som nämns i lagen är lån, borgen samt anskaffning av aktier och andelar i bankerna. Avsikten är att stödet skall vara tillfälligt och således betalas tillbaka till staten. Senare fogades till lagen stadganden som gör det möjligt att överföra egendom från en bank som får stöd till ett egendomsförvaltningsbolag där staten har bestämmanderätten.

2.2. Bedömning av nuläget

Depositionsbankernas säkerhetsfonder är enligt lagen skyldiga att trygga deponenternas depositionsfordringar. När bankkrisen tillspetsades 1992 och det blev nödvändigt att börja tillämpa stadgandena om deponentskydd, räckte det skydd som säkerhetsfonderna erbjöd inte till för att garantera deponenternas fordringar. I säkerhetsfonderna fanns medel för ungefär 1 000 milj. mk. Depositionerna uppgick samtidigt till 260 000 milj. mk. I en sådan situation skulle säkerhetsfonden inte ha kunnat trygga deponenternas fordringar för ens en enda större banks del. Staten måste träda till och garantera bankernas verksamhet. I nuläget är deponenternas fordringar helt skyddade. Avsikten är att statens säkerhetsfonds verksamhet och finansieringen i anslutning till den skall vara ett tillfälligt arrangemang.

Enligt kreditinstitutslagen är en finsk depositionsbanks utlandsfilial en del av depositionsbanken, och deponenternas fordringar hos en utländsk filial omfattas av samma skydd som alla andra depositionerna i banken.

Enligt tillgängliga utredningar är det finska skyddssystemet för depositioner mera heltäckande vad ersättningens nivå och omfattning beträffar än i många andra EES länder. Sålunda måste direktivets förpliktande bestämmelser om exportförbud tillämpas i de stater i fråga där finska banker har filialer.

Enligt gällande lag är det obligatoriskt för ett utländsk kreditinstituts filial i Finland att vara medlem av en säkerhetsfond, om filialen tar emot depositioner och det inte i kreditinstituts hemland finns motsvarande skyddsgaranti. Den nuvarande situationen måste ändras i fråga om de kreditinstitut som kommer från EES-staterna. Enligt direktivet skall filialen till ett kreditinstitut som kommer från en medlemsstat ha möjlighet att ansluta sig till en säkerhetsfond och få kompletterande skydd för sina deponents fordringar. För filialer till kreditinstitut från stater utanför EES-området kan medlemskap i en säkerhetsfond fortfarande inte vara obligatoriskt, men myndigheterna kan pröva på vilka villkor ett utländskt kreditinstituts filial får ansluta sig till en säkerhetsfond eller om den skall lämnas utanför fonden.

Enligt den gällande lagen betalas deponenternas fordringar av säkerhetsfondens medel när en depositionsbank som hör till fonden har försatts i likvidation eller konkurs, om inte

bankens eller konkursboets medel förslår. Enligt lagen kan deponenternas fordringar betalas redan under tiden för likvidationen eller konkursen. När säkerhetsfonden betalar deponenternas fordringar blir den borgenär i konkursboet i stället för deponenterna.

Eftersom myndigheternas beslut om inledande av likvidationsförfarande i allmänhet fattas efter det att depositionsbankens ekonomiska svårigheter har uppträtt, bör det för att deponenternas fordringar skall vara skyddade finnas ett stadgande om myndighetsbeslut som gör att säkerhetsfonden kan bli ersättningsskyldig redan innan ovan nämnda åtgärder vidtas.

Enligt den gällande lagen är deponentskyddet specifikt för varje depositionsbank så att en deponents depositioner i en och samma bank, inklusive depositioner i bankens utlandsfilialer, betraktas som deponentens fordran hos en bank. I detta avseende föranleder direktivet inga behov av att ändra den gällande lagen.

2.3. Internationell jämförelse mellan skyddssystemen för depositioner

De säkerhetssystem som tillämpas i olika länder avviker i praktiken rätt mycket från varandra trots de gemensamma målen. Säkerhetssystemet kan vara lagstadgat eller frivilligt, det kan vara ett garantisystem som bankerna inrättat och administrerar eller så administreras det av det allmänna. Det finns inte någon enhetlig betalningsgrund eller ersättningsregel utan de varierar från land till land. Privatpersoners depositioner ersätts dock i allmänhet upp till en viss maximigräns. Inte ens EG-direktivet förenhetligar EU-ländernas praxis i detta avseende.

Europeiska gemenskapen rekommenderade redan i slutet av 1986 att alla medlemsländer skulle införa ett skyddssystem för depositioner före början av 1990. Dessförinnan hade flera länder (Danmark, Italien, Irland, Grekland, Portugal, Luxemburg) helt saknat skyddssystem för depositioner. Systemet skulle omfatta alla finansiella instituts deponenter. Dessutom skulle ersättningskriterierna vara entydiga.

I det följande granskas de centrala dragen hos de största europeiska ländernas skyddssystem för depositioner. Sverige finns inte med bland dem, eftersom Sverige inte ännu har någon lag om skyddssystem för depositioner. Man håller dock på att bereda en sådan lag.

Följande tabeller har gjorts upp 1993 av Europeiska gemenskapens bankorganisation (Federation Bancaire l'Union Européenne). Tabellerna gjorts innan direktiven trädde i kraft.

I de flesta länderna är det obligatoriskt att höra till ett skyddssystem för depositioner och det är också lagstadgat (tabell 1).

Tabell 1. Anslutning till systemet

Obligatoriskt för bankerna	Frivilligt för bankerna
Belgien	Spanien *
England *	Italien
Holland *	Tyskland
Österrike *	Schweiz
Japan *	
Norge *	
Frankrike	
Danmark *	
USA *	
Finland *	

* = Systemets regleras i lag eller i allmänhet på normnivå

Enligt EG:s direktiv om system för garanti av insättningar är huvudregeln att minimiskyddet skall vara 20 000 ecu. Detta innebär att flera EU-länder blir tvungna att ändra sin lagstiftning och göra skyddet mera heltäckande. Endast Norge har ett obegränsat skydd på samma sätt som Finland (tabell 2). I de flesta länderna täcker skyddet depositionerna oberoende av i vilken valuta de har gjorts.

Tabell 2. Depositionsskyddets största täckning (ecu)

Land	Högst
Belgien *	11.800
Spanien	11.700
England *	21.700, 75 % av depositioner under 20.000 pund. Ingen täckning för överskjutande belopp.
Holland	17.200
Italien	522.500 per deposition. Skyddet minskar när depositionerna växer.
Österrike	14.900
Japan *	53.000
Norge	obegränsat
Frankrike *	57.800
Tyskland	30 % av bankens egna medel per deponent
Schweiz	17.600

Land	Högst
Danmark	31.500; en del av depositionerna är helt skyddade
USA	76.300
Finland	obegränsat

* = Skyddet gäller endast depositioner som gjorts i nationell valuta

Direktivet är ursprungligen avsett att skydda deponenterna. Enligt direktivet är det dock möjligt att bygga upp skyddssystemet så att det skyddar kreditinstitutets likviditet och soliditet och därigenom erbjuder deponenterna minst lika gott skydd som ett egentligt depositions-skydd. Ett sådant system finns i praktiken i flera länder (tabell 3).

Tabell 3. Systemets användning för att förbättra bankernas soliditet

Möjligt	Inte tillåtet
Belgien	England
Spanien	Holland
Italien	Österrike
Norge	Danmark
Frankrike	
Tyskland	
Schweiz	
USA	
Finland	

Även när det gäller uppbörden av garantiavgiften finns det två olika system. I de flesta länderna uppbärs en årlig garantiavgift (tabell 4). Norge har en övre gräns för de medel som flyter in till systemet och sedan den nåtts uppbärs ingen garantiavgift. Trots att avgiften i vissa länder uppbärs enligt behov, har även dessa länder en på förhand fastställd maximiavgift och någon obegränsad betalningsskyldighet finns alltså inte.

Tabell 4. Systemets finansiering

Garantiavgift/år	Vid behov
Belgien 0.02 % av depositionerna	Holland Italien
England *	
Spanien 0.25 % av depositionerna	Österrike Frankrike
Japan 0.132 % av depositionerna	Schweiz

Garantiavgift/år		Vid behov
Norge	0.15 % av balansräkningen	
Tyskland	0.03 % av det främmande kapitalet	
Danmark	0.2 % av depositionerna	
USA	0.23 % av depositionerna	
Finland	0.05—1.0 % av balansräkningen	

* = Systemet har element av både garantiavgift och avgift som uppbärs enligt behov.

Inställningen till hur banker från stater utanför EES-området skall bemötas varierar från stat till stat. Denna situation kan också fortgå, eftersom direktivet inte sätter några hinder för nationellt beslutsfattande i denna sak.

Tabell 5. Möjlighet för banker från stater utanför EES att höra till skyddssystemet för depositioner

Obligatoriskt	Valfritt	Omöjligt
Belgien	Spanien	Japan
England	Italien	Norge
Holland	Tyskland	
Österrike	Schweiz	
Frankrike		
Danmark		
Finland		

3. Propositionens mål och de viktigaste förslagen

3.1. Mål och medel

I propositionen föreslås att de stadganden i kreditinstitutslagen som gäller skyddet för deponenternas fordringar skall ändras. De föreslagna ändringarna är huvudsakligen av teknisk natur och inverkar inte på skyddet för deponenternas fordringar i Finland.

Europeiska gemenskapens direktiv om system för garanti av insättningar är ett minimidirektiv. Det nationella skyddssystemet för depositioner kan vara mera heltäckande. Direktivets krav på att skydd för deponenterna skall ordnas eller skapas i medlemsstaterna

uppfylls för Finlands del, eftersom vi redan har ett system som helt garanterar de depositioner som avses i kreditinstitutslagen.

Direktivet har emellertid bestämmelser som är tvingande och som ännu inte finns i finsk lagstiftning. De viktigaste av dessa bestämmelser gäller tidsfrister, bankens och säkerhetsfondens informationskyldighet samt exportförbud för deponentskydd och å andra sidan kompletterande skydd för deponenternas fordringar.

3.2. De viktigaste förslagen

I kreditinstitutslagen och lagen om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland (1608/93) föreslås erforderliga ändringar.

I artikel 4.1 i direktivet ingår en bestämmelse om s.k. exportförbud. Enligt den omfattas depositionerna i ett kreditinstituts filial i en medlemsstat av skyddssystemet för deponenter i kreditinstituts hemstat. Ifall skyddet för deponenternas fordringar i den stat där kreditanstaltens filial är belägen är sämre än i kreditinstituts hemstat, är deponenternas fordringar hos kreditinstituts filial skyddade högst i enlighet med skyddssystemet i den stat där filialen är belägen. Eftersom den gällande lagen inte har något stadgande om saken föreslås att ett sådant stadgande fogas till lagen.

Enligt artikel 4.2 skall ett kreditinstitut från en stat som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet ha rätt att ansöka om s.k. kompletterande skydd för deponenternas fordringar hos dess filial i en annan medlemsstat. Myndigheterna har dock möjlighet att pröva filialens behov av kompletterande skydd, om hemstatens skydd verkar motsvara skyddet i den stat där filialen är belägen. Ifall deponenternas fordringar hos kreditinstitutet anses vara tillräckligt skyddade, behöver kreditinstituts filial inte godkännas som medlem av säkerhetsfonden. Det föreslås att stadganden om saken tas in i lagen.

Enligt artikel 1.3 avses med deposition som skall ersättas en deposition som har förfallit till betalning och är ostridig, men som kreditinstitutet inte har betalat enligt lag och avtalsvillkoren. Det är fråga om medlemsstatens alla obligationsrättsliga författningar som reglerar

förhållandet mellan banken och kunden när det handlar om en fordran som skall betraktas som en deposition.

Att depositionen inte har erlagts skall ha berott på bankens ekonomiska problem. Enligt direktivet skall de behöriga myndigheterna genom sitt beslut konstatera att kreditinstitutet, enligt deras uppfattning, tills vidare och av skäl direkt förknippade med dess finansiella ställning, verkar sakna förmåga att kunna betala deponenten hans fordran, och att det, enligt myndigheternas uppfattning, utgående från dagsläget inte heller verkar kunna göra det inom den närmaste framtiden. Den ovan nämnda myndigheten i Finland är finansinspektionen. Något sådant stadgande om säkerhetsfondens betalningsskyldighet finns inte i den gällande lagen.

Enligt artikel 1.3 skall myndigheterna fatta sitt beslut senast 21 dagar efter att de av deponenten har fått veta att kreditinstitutet inte har betalat depositionen. Eftersom den gällande lagen saknar stadganden om denna sak, föreslås det att ett sådant fogas till lagen. Enligt direktivet behövs det inte något särskilt myndighetsbeslut, om domstolen dessförinnan av orsaker som är direkt förknippade med kreditinstitutets finansiella ställning har meddelat ett beslut som begränsar rätten för kreditinstitutets deponenter att framställa krav mot kreditinstitutet.

I Finland kan banken då anses vara i en situation där stadgandena om likvidation skulle tillämpas på banken. Enligt finsk rätt kan en depositionsbank inte försättas i konkurs innan den har genomgått likvidationsförfarande.

Bankens möjlighet att betala depositionerna kunde i teorin upphöra även genom att koncessionen återkallas. Återkallad koncession via likvidationsförfarande leder till att bankens verksamhet upphör.

Domstolen kan inte fatta ett beslut före finansinspektionens beslut om säkerhetsfondens betalningsskyldighet, eftersom en konkurs i fråga om bankerna föregås av sådant likvidationsförfarande som finansministeriet beslutar om. Därmed är det inte nödvändigt med ett stadgande i lagen om en sådan separat beslutsprocess för domstolen som avses i artikel 1.3 ii i direktivet.

Enligt 2 § lagen om företagssanering (47/93) tillämpas inte företagssanering på banker.

Enligt artikel 10.1 skall depositionerna betalas inom tre månader efter att myndigheterna

fattat beslut om betalningsskyldighet. Eftersom den gällande lagen inte motsvarar direktivet vad betalningsskyldigheten beträffar, föreslås att ett stadgande om saken fogas till lagen.

Enligt artikel 10.2 kan myndigheten endast under extraordinära omständigheter och av särskilda skäl bevilja säkerhetsfonden tillstånd att avvika från tidsfristen på tre månader. Undantaget kan gälla högst tre månader åt gången och det kan beviljas endast tre gånger. Som en extraordinär omständighet kan betraktas t.ex. en allvarlig störning i samhällsekonomin. Ett särskilt skäl kan vara t.ex. säkerhetsfondens tillfälliga likviditetsproblem. Den gällande lagen har inga stadganden om tidsfrist, varför sådana måste tas in i lagen.

Enligt bilaga 2 till direktivet blir skyddssystemet i den stat där kreditinstitutets filial är belägen skyldigt att betala deponenternas fordringar när myndigheten i kreditinstitutets hemstat har meddelat att kreditinstitutet inte har betalat depositioner som förfallit till betalning och är ostridiga i enlighet med lag eller avtalsvillkoren och att myndigheten i hemstaten har fattat beslut om att deponenternas fordringar skall betalas av skyddssystemets medel. Den gällande lagen har inga stadganden om detta.

I artikel 2 i direktivet uppräknas de depositioner som skall lämnas utanför skyddet. Sådana depositioner är för det första depositioner som andra kreditinstitut gjort i eget namn och för egen räkning. Utanför skyddet skall dessutom lämnas alla sådana instrument som faller under begreppet egna medel. De egna medel som avses här definieras i artikel 2 i rådets direktiv om kapitalbasen i kreditinstitut (89/299/EEG). I 73 och 74 §§ kreditinstitutslagen finns en förteckning över medlen i fråga.

Enligt artikel 2 täcker skyddet inte heller depositioner som kan kopplas till tvättning av pengar. I artikeln hänvisas till artikel 1 i rådets direktiv om åtgärder för att förhindra att det finansiella systemet används för tvättning av pengar (91/308/EEG), nedan direktivet om penningstvätt. I Finland används inte benämningen tvättning av pengar, utan i strafflagen talas om häleribrott. Eftersom man inte på förhand vet vilka medel som kan kopplas till tvättning av pengar, föreslås i lagen ett stadgande om att depositioner som har fått genom brott som avses i 32 kap. strafflagen skall lämnas utanför skyddet, varvid domstolen redan skall ha meddelat sitt beslut i saken. Säkerhetsfonden skall

enligt förslaget inte heller behöva betala deponentens fordran, om fordran eventuellt kan kopplas till sådan tvättning av pengar som är föremål för pågående rättegång eller förundersökning. Detta stadgande baserar sig på artikel 10.5 i direktivet.

Enligt artikel 4 i direktivet skall information ges om det beslut genom vilket säkerhetsfonden åläggs att betala fordringarna. Vidare skall det meddelas hur deponenterna skall gå till väga för att få ersättning. Den gällande lagen har inget stadgande om detta.

I artikel 9.1 bestäms att deponenterna skall ges information om depositionsskyddets täckning, vilka belopp och vilka slags depositioner som ersätts och vem som är ersättningsskyldig. Deponenterna skall också underrättas, om den stat där depositionsbankens filial är belägen har ett i direktivet avsett system som ersätter deponentskyddet enligt denna lag. Banken skall också ge informationen på de språk som är officiella i den medlemsstat där filialen är belägen.

I artikel 9.3 bestäms att medlemsstaten skall se till att kreditinstitutet inte använder skyddssystemet i sin marknadsföring på ett sätt som kunde äventyra banksystemets stabilitet eller deponenternas förtroende för det. Detta kunde t.ex. betyda att det ges information om skyddssystemet som inte motsvarar den trygghet som skyddssystemet faktiskt erbjuder. Om skyddssystemets faktiska skydd då kommer fram kunde det medföra depositionsflykt och i värsta fall depositionsflykt från en medlemsstat till en annan och därigenom försvaga banksystemets stabilitet. Skyddssystemen kunde också användas som ett konkurrensmedel med vilket man försöker locka deponenter från ett kreditinstitut till ett annat och från en stat till en annan. I marknadsföringen får användas information endast om det system som kreditinstitutet hör till. Att jämföra olika system vore alltså förbjudet.

Artikel 5 innehåller bestämmelser om skyddets varaktighet och återkallande av koncession. I artikel 4.4 bestäms att säkerhetsfonden kan frånta filialen till ett kreditinstitut som har fått koncession i en medlemsstat dess medlemskap, om filialen inte följer gällande stadganden och föreskrifter. I nämnda punkt bestäms dock att en filial inte får uteslutas förrän minst 12 månader har förflutit sedan filialen gavs en varning.

Det föreslås att lagen om statens säkerhets-

fond (379/92) ändras så, att utländska kreditinstituts filialkontor inte längre skall höra till statens säkerhetsfond. Ändringen är motiverad på den grund, att det i fråga om utländska kreditinstituts filialkontor i Finland inte längre är obligatoriskt att dessa tillhör någon av depositionsbankernas säkerhetsfonder, även om filialen tar emot allmänhetens depositioner. Tillhörigheten kan vara frivillig. Detta är en följd av direktivet som träder i kraft den 1 juli 1995.

Ovan nämnda lagändring påverkar inte skyddet i fråga om dem som gjort depositioner i utländska kreditinstituts filialer i Finland, såvida filialerna hör till säkerhetsfonden, eftersom de enskilda säkerhetsfondernas ställning i förhållande till statens säkerhetsfond inte förändras. De utländska kreditinstitutets filialer är en del av kreditinstitutet; filialerna har ingen egen soliditet. Tryggandet av soliditeten skall ske med stöd av lagstiftningen i kreditinstitutets hemland.

4. Propositionens verkningar

4.1. Ekonomiska verkningar

Propositionen har inga väsentliga ekonomiska verkningar.

Verkningarna på säkerhetsfondernas ekonomi kommer till synes först 1995, när reduceringen av deponentskyddet i finska bankers utlandsfilialer kan inverka på garantiavgifterna. Å andra sidan kan säkerhetsfondens skyldighet att samarbeta med utländska system åsamka säkerhetsfonden utgifter. Säkerhetsfonden kan bli ersättningsskyldig i fråga om en utländsk filials kompletterande skydd, om skyddssystemet för depositioner i medlemsstaten i fråga har blivit ersättningsskyldigt. Eftersom det inte finns några tidigare erfarenheter av ett motsvarande förfarande, finns det inte heller några erfarenheter av de ekonomiska verkningarna av en samordning av systemen.

Verkningarna på bankernas ekonomi syns senare. Ändringen av depositionsskyddet är dock inte så betydande att den skulle kunna antas medverka till att depositioner förs över gränsen från en stat till en annan eller från ett kreditinstitut till ett annat.

4.2. Andra verkningar

Propositionen har inga organisatoriska verk-

ningar för statens del. De föreslagna ändringarna påverkar säkerhetsfondernas uppgifter och resursfördelning.

5. Beredningen av propositionen

Propositionen har beretts av en arbetsgrupp som finansministeriet tillsatte den 23 mars 1994. Arbetsgruppens uppgift var att bereda de ändringar i stadgandena om säkerhetsfunds-skyddet för depositioner som direktivet om system för garanti av insättningar föranledde i kreditinstitutslagen och lagen om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland.

Utlåtanden om propositionen begärdes av justitieministeriet, social- och hälsovårdsministeriets försäkringsavdelning, Finlands Bank,

finansinspektionen, statens säkerhetsfond, konkurrensverket, konsumentombudsmannen, dataombudsmannen, Centralhandelskammaren, Bankföreningen i Finland rf, Företagarnas Centralförbund i Finland rf, Industrins och Arbetsgivarnas Centralförbund, Andelsbankernas Centralförbund rf, Sparbanksförbundet rf och Finlands Fackförbunds Centralorganisation samt av följande utländska kreditinstituts filialer i Finland: Ford Credit Europe Plc, Citibank International Plc, Samuel Montagu & Co Ltd, Skandinaviska Enskilda Banken (filialen i Helsingfors), HSBC Investment Bank Limited (Helsinki Branch), Banque Indosuez (Helsinki Branch).

I utlåtandena förhöll man sig positivt till förslaget. Vissa ändringar av närmast teknisk natur föreslogs. Lagförslaget har beretts som tjänsteuppdrag vid finansministeriet.

DETALJMOTIVERING

1. Lagförslagen

1.1. Kreditinstitutslagen

55 §. *Medlemskap i säkerhetsfond.* Det föreslås att ett nytt moment fogas till paragrafen.

Enligt det nya 3 mom. skall depositionsbanken meddela säkerhetsfonden och finansinspektionen till vilka skyddssystem för deponenter som dess filialer i olika stater hör. Avsikten med stadgandet är att säkerställa att säkerhetsfonden och finansinspektionen i Finland vet hur depositioner i finska filialer i olika stater ersätts och hur stort de finska säkerhetsfondernas ansvar är.

56 §. *Stadgarna för säkerhetsfond.* Det föreslås att ett nytt 3 mom. fogas till paragrafen.

Enligt den gällande lagen skall i stadgarna fastställas bl.a. grunderna för bestämmande av garantiavgiften och den tidpunkt när den bärs upp. Av ett utländskt kreditinstitut som har antagits som medlem av en säkerhetsfond i Finland kan dessutom uppbäras en anslutningsavgift. Eftersom anslutningsavgiften gäller enbart utländska kreditinstituts filialer i Finland, bör grunderna för bestämmande av anslutningsavgiften fastställas i stadgarna.

I Finland ansvarar någon av depositions-

bankernas tre säkerhetsfonder för filialens skydd. I Finland är säkerhetsfonden den i direktivet avsedda instans som kommer överens med den myndighet, fond eller motsvarande, som ansvarar för skyddssystemet i filialens hemstat, om samarbetsformerna i enlighet med de övergripande riktlinjerna i bilaga 2 till direktivet. De gäller bl.a. vilka av säkerhetsfondens föreskrifter som skall tillämpas på filialen, samt säkerhetsfondens skyldighet att ersätta deponenternas fordringar hos filialen. Säkerhetsfonden skall ha rätt att av filialen få all information som behövs för att den skall kunna fatta beslut om ersättningar och anslutningsavgiften.

57 §. *Säkerhetsfondens förvaltning.* Det föreslås att paragrafen ändras. Säkerhetsfonderna får också rätt att besluta om de medlemmar som är från medlemsstater i EES.

Dessutom föreslås att det till paragrafen fogas stadganden enligt vilka också en person som företräder de utländska kreditinstituts filialer skall utses till säkerhetsfondens delegation och styrelse. Enbart filialer som är medlemmar i säkerhetsfonden skall vara företrädare. Om enbart inhemska banker skulle tillåtas vara medlemmar i säkerhetsfondens förvaltningsorgan kunde det upplevas som ett hinder

för tillträde till marknaden eller som ett förfarande som strider mot artikel 4 i rådets direktiv om upphävande av begränsningar i etableringsfriheten och i friheten att tillhandahålla tjänster vid självständig verksamhet hos banker och andra finansiella institut (73/183/EEG). Enligt nämnda artikel skall medlemsstaten se till att kreditinstitut från andra medlemsstater har rätt att ansluta sig till yrkes- eller andra organisationer.

Paragrafens 2 mom. ändras så att även användningen av statsstöd som beviljas av medel ur statsbudgeten innebär att staten får en företrädare i styrelsen. Statens företrädare skall utses av direktionen för statens säkerhetsfond, medan utnämningssrätten enligt gällande lag tillkommer säkerhetsfondens förvaltningsråd.

60 a §. *Tidpunkten då säkerhetsfondens betalningsskyldighet uppkommer.* Paragrafen stadgar när säkerhetsfondens betalningsskyldighet börjar.

I artikel 1.3 i direktivet bestäms en tidsfrist om 21 dagar för finansinspektionens beslut att konstatera att en depositionsbank är insolvent. Tidsfristen räknas från det att deponenten informerade finansinspektionen om att depositionsbanken inte har betalat hans förfallna och ostridiga fordran. Deponentens meddelande är inte en ovillkorlig förutsättning för finansinspektionens beslut. Samma beslut skall också fattas om finansinspektionen på annat sätt har fått information om att en fordran inte betalats, t.ex. i samband med en granskning.

Finansinspektionen kan dock pröva om det i bankens insolvens är fråga om sådana ekonomiska svårigheter att ett förordnande om betalningsskyldighet bör ges. Finansinspektionen kan också låta bli att fatta beslutet. De ekonomiska svårigheterna får inte vara tillfälliga, utan de bör vara sådana att banken enligt den bedömning som görs vid behandlingstidpunkten inte heller inom den närmaste framtiden har möjlighet att klara av sina förpliktelser.

Enligt bilaga 2 till direktivet blir skyddssystemet i den stat där kreditinstitutets filial är belägen skyldigt att betala deponenternas fordringar när myndigheten i kreditinstitutets hemstat har meddelat att kreditinstitutet inte har betalat förfallna och ostridiga depositioner enligt lag eller avtalsvillkoren och att myndigheten i hemlandet har fattat beslut om att deponenternas fordringar skall betalas av skyddssystemets medel.

Enligt paragrafen skall finansinspektionen vara skyldig att informera om sitt beslut att säkerhetsfondens betalningsskyldighet börjar. Informationen skall förutom till behörig säkerhetsfond och depositionsbank även ges till finansministeriet samt, om banken har en filial utomlands, till behörig tillsynsmyndighet i den stat där filialen är belägen och ifall filialen i fråga om det kompletterande skyddet hör till ett lokalt skyddssystem till behörig depositions-skyddsinstitution.

Om finansinspektionen har förpliktat säkerhetsfonden att betala de depositioner som stadgas i 61 § 1 mom. och fordringarna för förmedling av betalningar, är dessa betalningar i praktiken möjliga enbart under förutsättning att säkerhetsfonden har tillräckliga uppgifter om deponenterna, depositionerna och betalningarna. Banken har inte skyldighet och, med beaktande av stadgandena om tystnadsplikt, inte heller helt entydig rätt att lämna dessa uppgifter till sin säkerhetsfond. Ett stadgande om detta måste därför fogas till lagen. Depositionsbanken skall vara skyldig att lämna ovan nämnda upplysningar omedelbart — och oberoende av att beslutet eventuellt har överklagats — efter det att finansinspektionen har gett sitt beslut i ärendet. Detta är viktigt för att säkerhetsfonden skall kunna uppfylla sin skyldighet av gäller informeringen av deponenterna.

Säkerhetsfonden får inte lämna vidare ovan nämnda upplysningar. I 21 § personregisterlagen får den till vilken personuppgifter har lämnats inte använda uppgifterna för andra ändamål än dem som bestämts vid utlämnandet. Eftersom nämnda stadgande inte hindrar att uppgifter ges till en annan bank som är medlem av samma säkerhetsfond, är det ändamålsenligt att i fråga om säkerhetsfonden stadgas att den är skyldig att hemlighålla upplysningarna. Upplysningarna får varken i muntlig eller skriftlig form ges till andra än de banker som lämnade upplysningarna eller till vissa myndigheter. Utlämnandet av dylika upplysningar skulle kunna leda till osunda marknadseffekter om någon av de verksamma bankerna skulle ha lättare än andra att få upplysningar om personer som önskar byta depositionsbank.

61 §. *Fordringar som skall ersättas.* Det föreslås att ändringar görs i den gällande paragrafen, där det stadgas om de fordringar som skall ersättas.

Ersättning betalas för fordringar som finns på de konton som avses i 50 § samt för fordringar som är avsedda att bokföras på dessa konton men som ännu inte bokförts utan är i betalningsförmedlingen. En sådan fordran uppstår t.ex. när en bankkunds konto har debiterats men den andra kundens konto ännu inte har krediterats. Vilken banks skydd som anses omfatta en sådan fordran beror på om betalningen enligt de allmänna civilrättsliga principerna anses ha debiterats eller å andra sidan krediterats. Deponentens alla andra fordringar blir utanför deponentsskyddet.

En fordran som skall betalas avser också den ränta som skall betalas på depositionen, om ränta skall betalas enligt kontovillkoren. I detta avseende sker ingen förändring jämfört med den gällande lagen.

Enligt den gällande lagen står andra kreditinstitut och finansiella instituts depositioner i egen räkningen utanför skyddet. I detta avseende ändras inte stadgandet. Även staten blir utanför skyddet, eftersom medel som tagits emot från staten inte betraktas såsom medel som tagits emot från allmänheten.

I artikel 2 i direktivet uppräknas de depositioner som skall lämnas utanför skyddet. Sådana depositioner är för det första depositioner som andra kreditinstitut gjort i eget namn och för egen räkning, för det andra alla sådana instrument som faller under begreppet egna medel. Egna medel definieras i artikel 2 i rådets direktivet om kapitalbasen i kreditinstitut. I 73 — 74 §§ kreditinstitutslagen stadgas om sådana medel.

Skyddet täcker inte heller depositioner som kan kopplas till tvättning av pengar. I artikel 2 i direktivet hänvisas till artikel 1 i direktivet om penningtvätt. I Finland används inte benämningen tvättning av pengar, utan i strafflagen talas om häleribrott. Av denna anledning stadgas att skyddet inte skall omfatta depositioner som har fåtts genom brott som avses i 32 kap. strafflagen, varvid domstolen avses ha meddelat sitt beslut i saken. Stadgandet gäller också depositioner i finska bankers utlandsfilialer. Härvid skall de deponerade och tvättade pengarnas ursprung ha konstaterats i enlighet med lokal lagstiftning. Säkerhetsfonden skall enligt förslaget inte heller behöva betala deponentens fordran, om fordran eventuellt kan kopplas till tvättning av pengar som är föremål för pågående förundersökning eller rättegång. Detta

stadgande baserar sig på artikel 10.5 i direktivet.

För säkerhetsfonden uppkommer en fordran på depositionsbanken i fråga om fordringar enligt 1 mom. som den ersatt.

61 a §. *Betalning av deponenternas fordringar.* Det föreslås att till lagen fogas en ny paragraf i vilken stadgas om säkerhetsfondens betalningsskyldighet.

Enligt den gällande 61 § skall deponenternas fordringar betalas i finska mark. Detta stadgande bibehålls eftersom direktivet inte har någon bestämmelse om i vilken valuta fordringarna skall betalas.

Deponentskyddet är specifikt för varje depositionsbank så att en deponents depositioner i en och samma bank, inklusive depositioner i bankens utlandsfilialer, betraktas som deponentens fordran hos en bank. I detta avseende föranleder direktivet inga behov av att ändra den gällande lagen.

Av exportförbudet för depositionsskyddet följer att ersättningen till deponenten kan bli lägre än ersättningen enligt gällande lag i fråga om depositioner i en utlandsfilial till en depositionsbank som fått koncession i Finland. Exportförbudet tillämpas enligt artikel 4.1 när hemstatens skyddssystem är mera heltäckande än värdstatens system. I Finland ersätts depositionerna för närvarande i sin helhet per deponent och bank. Om detta inte är fallet i den stat där depositionsbankens filial är belägen, ersätts deponenterna i depositionsbankens filial endast enligt värdstatens regler. Markbeloppet betalas av finska säkerhetsfonder i finska mark.

Det föreslagna stadgandet begränsar inte skyddet för deponenternas fordringar hos en filial till en depositionsbank som har fått koncession i Finland jämfört med skyddet enligt den gällande lagen, om filialen är belägen i en stat utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Deponenternas fordringar hos dessa filialer omfattas av samma skydd som deponenternas fordringar hos depositionsbanken i Finland.

Ifall finansinspektionen fattar ett beslut enligt 60 a §, skall säkerhetsfonden betala alla deponents fordringar som avses i 61 § 1 mom. oberoende av om de har förfallit till betalning eller inte. Depositionerna skall ha funnits på de konton som avses i 50 § på den dag då finansinspektionen fått det meddelande som avses i 60 a §. Betalningsskyldigheten gäller

alltså inte bara den fordran på ett depositions-konto i banken som gjorde att säkerhetsfonden blev skyldig att betala deponenten.

Enligt artikel 10.1 i direktivet skall säkerhetsfonden betala fordringar inom tre månader efter att finansinspektionen fattade beslut om fondens betalningsskyldighet.

Ifall depositionsbanken har försatts i likvidation före finansinspektionens beslut, beräknas den tre månader långa tidsfristen från det att beslutet om försättande i likvidation fattades.

Enligt artikel 10.2 i direktivet kan finansinspektionen endast under extraordinära omständigheter och av särskilda skäl bevilja säkerhetsfonden tillstånd att avvika från tidsfristen på tre månader. Undantaget kan gälla högst tre månader åt gången och det kan beviljas endast tre gånger. Som en extraordinär omständighet kan betraktas t.ex. en störning i samhällsekonomin. Ett särskilt skäl kan vara t.ex. säkerhetsfondens tillfälliga likviditetsproblem.

I paragrafen stadgas också om att deponenten har rätt att i domstol söka sina fordringar hos säkerhetsfonden, om säkerhetsfonden inte har betalat ersättning inom den tidsfrist som satts i finansinspektionens beslut.

61 b §. *Meddelande om att en betalningsskyldighet uppkommit.* Det föreslås att en ny paragraf om säkerhetsfondens anmälningsskyldighet fogas till lagen.

Säkerhetsfonden skall informera alla deponenter av den vederbörande bank om ett beslut genom vilket säkerhetsfonden åläggs att betala deponenternas fordringar. Samtidigt skall säkerhetsfonden meddela hur deponenterna skall gå till väga för att få ersättning för sina fordringar. Informationen, inklusive beslutet om att betalningsskyldigheten börjar, skall ges skriftligen till alla dem, som har fordringar som avses i 61 § 1 mom. Information om förfarandet för ansökan om ersättning skall också ges genom en offentlig kungörelse för att alla deponenters rättigheter skall kunna tryggas. En bestämmelse om detta ingår i artikel 10.4 i direktivet. Kungörelsen skall också publiceras i de största riksomfattande och regionala dagstidningarna samt eventuellt också i andra medier på vederbörande landets officiella språk.

61 c §. *Depositionsbankens informationsskyldighet.* Det föreslås att till lagen fogas en paragraf om depositionsbankens skyldighet att informera om skyddssystemet.

Enligt artikel 9.1 i direktivet skall deponenterna informeras om depositionsmyndighetens täckning. Deponenterna skall informeras om hur de ersätts, vilket lands lagstiftning som tillämpas, vilka markbelopp och vilka slags depositioner som ersätts och vem som är ersättningsskyldig. Deponenterna skall också informeras om den stat där depositionsbankens filial är belägen har ett i direktivet avsett system som ersätter deponentskyddet enligt denna lag. Om depositionsbanken har en filial utomlands, skall informationen dessutom ges på de språk som är officiella i den medlemsstat där filialen är belägen. Information om förändringar skall ges alla deponenter som berörs av förändringarna. Depositionsbanken ansvarar för att dess filialer utomlands ger information och även annars iakttar de stadganden som ges om saken.

61 d §. *Marknadsföringsbegränsning.* Det föreslås att till lagen fogas en ny paragraf där det stadgas om användning av information om säkerhetsfonds- eller motsvarande skydd för marknadsföringsändamål. Det föreslagna stadgandet avser att komplettera stadgandena om marknadsförning i 82 §.

Enligt artikel 9.3 i direktivet skall medlemsstaterna se till att depositionsbankerna och kreditinstituten inte använder information om skyddssystemet i sin marknadsföring på ett sätt som försämrar banksystemets stabilitet eller deponenternas förtroende för det. Detta innebär t.ex. att informationen om skyddssystemet inte motsvarar den trygghet som skyddssystemet faktiskt erbjuder.

Skyddssystemen kunde också användas som ett konkurrensmedel med vilket man försöker locka deponenter från ett kreditinstitut till ett annat och från en stat till en annan.

Enligt förslaget skall bankerna i den marknadsföring som presenterar deras verksamhet kunna använda information endast om sin egen säkerhetsfond.

65 a §. *Återkallande av depositionsbankens koncession och deponenternas fordringar.* Det föreslås att till lagen fogas en paragraf om skydd för depositioner även i det fallet att depositionsbankens koncession har återkallats. Den gällande lagen har inget stadgande om detta.

Grunderna för återkallande av koncession ingår i 12 §.

När en bank upphör med bankverksamheten eller fusioneras har de depositionen i depositionsbanken vilka avses i 50 § i praktiken sålts

till en annan bank. Enligt förslaget skall finansministeriet ha rätt att bestämma att de skall betalas av säkerhetsfondens medel, om det inte betalas från något annat ställe.

Ifall koncessionen annulleras på depositionsbankens ansökan, skall depositionerna i första hand betalas av banken innan verksamheten upphör, om upphörandet inte beror på fusion, försättande i likvidation eller någon annan orsak.

Ifall återkallandet av koncessionen har att göra med bankens likvidation eller konkurs, skall depositionerna betalas av säkerhetsfondens medel enligt vad som stadgas i denna lag.

Ikraftträdelse och övergångsstadganden. Enligt förslaget skall lagen träda i kraft den 1 juli 1995. Exportförbudet för depositionsmyndighet skall gälla till utgången av 1999. Det föreslås också att till lagen fogas ett stadgande med stöd av vilket deponenternas skydd i finska depositionsbankers utlandsfilialer i EES-länderna förändras i enlighet med denna lag när lagen träder i kraft.

Bankernas garantiavgifter för 1995 förblir i överensstämmelse med gällande lag. Säkerhetsfondernas förändrade ansvar till följd av exportförbudet avspeglas ännu inte i garantiavgifterna.

Stadgeändringarna skall genomföras före utgången av november 1995.

I lagen föreslås också ett stadgande med stöd av vilket åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas redan innan den träder i kraft.

1.2. Lagen om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland

7 a §. *Kompletterande skydd för filialer.* Det föreslås att till lagen fogas en ny paragraf om komplettering av deponentskyddet i filialer till utländska kreditinstitut från Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Enligt artikel 4.2 i direktivet skall filialen ha rätt att ansluta sig till värdstatens skyddssystem för depositioner, om värdstatens skydd är mera heltäckande än hemstatens skydd.

Filialen kan höra till en säkerhetsfond i Finland. Denna fond vore skyldig att ersätta deponenternas fordringar hos filialen till den del som skyddssystemet i filialens hemstat inte

ersätter dem, men dock högst till det belopp som ersätts enligt 6 kap. kreditinstitutslagen.

En förutsättning för medlemskap i en säkerhetsfond i Finland skall vara att hemstatens skydd inte anses vara tillräckligt vid en jämförelse med den finska säkerhetsfondens skydd. Skyddet skall vara tillräckligt i fråga om både maximisättningen och de depositioner som omfattas av skyddet. När man mäter tillräckligheten får man inte beakta att systemet eventuellt tryggar en stabil verksamhet, eftersom säkerhetsfondsskyddet inte gäller utländska kreditinstituts eller deras finländska filialers stabila verksamhet.

Ifall ett kreditinstitut vill att dess filial skall höra till en säkerhetsfond i Finland i fråga om det kompletterande skyddet för deponenter, skall kreditinstitutet ansöka om medlemskap i säkerhetsfonden i fråga. Ett stadgande om detta föreslås bli fogat till lagen. Medlemskap söks direkt hos säkerhetsfonden, eftersom en filial från EES-området inte behöver myndighetens tillstånd för att etablera sig i Finland. I praktiken skall en finsk säkerhetsfond förhandla om de allmänna villkoren med skyddssystemet och den övervakande myndigheten i kreditinstitutets hemstat, innan medlemskap för en filial kan beviljas.

Den säkerhetsfond som behandlar ansökan kan avslå den, om hemstatens skydd kan anses som tillräckligt. Skyddet skall vara tillräckligt både i fråga om ersättningen i mark och de fordringar som ersätts. Kreditinstitutet skall i sin ansökan ge tillräckliga uppgifter om kreditinstitutet och skyddssystemet i dess hemstat. Av uppgifterna skall framgå åtminstone vilken risk som medlemskapet kan medföra för säkerhetsfonden.

Enligt förslaget är kreditinstitutet skyldigt att till säkerhetsfonden betala den anslutningsavgift för filialen som fonden bestämmer. Anslutningsavgiften är en ersättning för alla de kostnader som säkerhetsfondens förvaltning har åsamkat och som alla medlemmar är ansvariga för. I fråga om begynnelsepunkten för säkerhetsfondens betalningsskyldighet och informationsskyldigheten gäller samma principer som för depositionsbanker med hemort i Finland.

Säkerhetsfonden skall ha rätt att av kreditinstitutet eller dess filial i Finland få upplysningar om de deponenter och depositioner beträffande vilka säkerhetsfonden är ersättningskyldig. Dessa upplysningar får säkerhets-

fonden inte ge vidare till andra är myndigheter. Stadgandet motsvarar innehållet i 60 a § 4 mom. kreditinstitutslagen.

7 b §. *Uteslutning av filial ur säkerhetsfond.* I paragrafen föreslås ett stadgande om uteslutning av ett kreditinstituts filial i Finland ur säkerhetsfonden. Enligt artikel 4.4 i direktivet kan säkerhetsfonden frånta en filial till ett kreditinstitut som erhållit koncession inom EES-området dess medlemskap, om filialen inte följer de stadganden i denna lag som gäller den, de föreskrifter som meddelas med stöd av lagen och säkerhetsfondens stadgar. I nämnda punkt i direktivet förutsätts dock att filialen inte får uteslutas förrän 12 månader har förflutit sedan filialen gavs den varningen.

Säkerhetsfonden skall höra kreditinstitutet, finansinspektionen, Finlands Bank och tillsynsmyndigheten i filialens hemstat. Trots att filialen skulle ha uteslutits ur säkerhetsfonden, omfattar skyddet de depositioner som har gjorts före uteslutningen tills de förfaller. Säkerhetsfonden skall underrätta behörig myndighet samt deponenterna genom en offentlig kungörelse åtminstone i de största riksomfattande och regionala tidningarna.

9 §. *Tillstånd att inrätta filial.* Enligt den gällande lagen skall ett utländskt kreditinstituts filial höra till en säkerhetsfond i Finland, om det inte i hemstaten finns något skyddssystem för deponenternas fordringar eller om det inte anses vara tillräckligt i Finland. Stadgandet gäller kreditinstitut både från stater som hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet och från utomstående stater.

Enligt direktivet behöver filialer till kreditinstitut från s.k. tredje länder inte nödvändigtvis behandlas på samma sätt som de som kommer från det ekonomiska samarbetsområdet. Artikel 6 i direktivet förutsätter inte att kreditinstituts filialer skall höra till värdstatens skyddssystem. Enligt direktivet skall myndigheterna i Europeiska ekonomiska samarbetsområdets medlemsstater kontrollera bara att kreditinstitut från tredje länder har ett skydd som motsvarar vad som stadgas i direktivet.

Till 1 mom. fogas ett stadgande om säkerhetsfundsmedlemskap för filialer till kreditinstitut från stater som inte hör till Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Om kreditinstitutet har meddelat att det ämnar ansluta sig till en säkerhetsfond, skall finansministeriet begära utlåtande om tillståndsansökan gällande säkerhetsfundsmedlemskap av den säkerhetsfond till

vilken det ansökande kreditinstitutet skulle höra enligt sin bolagsform. Om finansministeriet har ansett det ändamålsenligt att kreditinstitutet hör till en säkerhetsfond, kan ministeriet bifalla ansökan på de villkor som ministeriet uppställer. Finansministeriet skall också ha rätt att besluta att filialen inte godkänns som medlem av säkerhetsfonden. Närmast prövas samma förutsättningar som i fråga om filialens koncession.

9 a §. *Ersättningsskyldighet.* Den gällande principen för betalning av ersättningar ändras inte. Sålunda blir en säkerhetsfond i Finland skyldig att betala deponenternas fordringar hos filialer som kreditinstitut från tredje länder har i Finland först när kreditinstitutet har försatts i likvidation eller konkurs. Säkerhetsfonden kan också betala deponenternas fordringar under tiden för likvidationsförbandet eller konkursförbandet. Ersättningarna betalas i finska mark.

Säkerhetsfondens ersättningsskyldighet börjar när den har fått uppgift från hemstatens tillsynsmyndighet om att kreditinstitutet har försatts i konkurs eller likvidation. Säkerhetsfonden skall se till att informationen förmedlas till deponenterna. Deponenterna skall få information om hur de kan trygga sina fordringar åtminstone genom en offentlig kungörelse.

Säkerhetsfonden skall ha rätt att av kreditinstitutet eller dess filial i Finland på upplysningar om de deponenter och depositioner beträffande vilka säkerhetsfonden är ersättningsskyldig. Dessa upplysningar får säkerhetsfonden inte ge vidare till andra än myndigheter. Stadgandet motsvarar innehållet i 7 a §.

9 b §. *Uteslutning av filial från medlemskap i säkerhetsfond.* Det föreslås att till lagen fogas en ny paragraf om uteslutning av filialer till kreditinstitut från länder utanför Europeiska ekonomiska samarbetsområdet ur säkerhetsfonder i Finland.

Ett utländskt kreditinstituts filial kan uteslutas från medlemskap i säkerhetsfonden, om filialen inte följer stadgandena i denna lag och de föreskrifter som meddelats med stöd av dem. Direktivet innehåller inga bestämmelser om uteslutningsförfarandet när filialen kommer från en stat utanför det Europeiska ekonomiska samarbetsområdet. Sålunda kan man stadga nationellt om uteslutningsförfarandet. I fråga om hörandet iakttas lagen om förvaltningsförfarande (598/82). Beträffande anmälningsförfarandet iakttas vad som i denna lag stadgas om

motsvarande förfarande, dock så att anmälningskyldigheten ankommer på det utländska kreditinstitutet.

13 §. *Gemensamma stadganden för filialer.* Det föreslås att paragrafen ändras att den bara innehåller stadgandena vilken angår filialer oberoende av ursprungsstat.

Det föreslås att till paragrafen fogas ett stadgande, enligt vilket ett utländskt kreditinstituts filial kan höra till den säkerhetsfond som kreditinstitutet skulle höra till på grundval av sin bolagsform. Stadgandet gäller alla filialer.

I paragrafen stadgas också om filialers rätt att utträda ur säkerhetsfonden. Finansinspektionen, Finlands Bank och tillsynsmyndigheten i hemstat skall ge utlåtande om saken innan säkerhetsfonden eller finansministeriet fattar sitt beslut. I beslutet om utslutning kan t.ex. ges bestämmelser om depositionsskyddets varaktighet och betalning av deponenternas fordringar.

Ett utländskt kreditinstituts filial i Finland skall till kunderna i Finland lämna uppgifter om skyddssystemet för deponenterna. Uppgifterna skall finnas tillgängliga på Finlands officiella språk. Informationskyldigheten motsvarar den skyldighet som de finländska depositionsbankerna har i enlighet med 61 c § kreditinstitutslagen.

Ikraftträdelse- och övergångsstadgande. Utländska kreditinstitut skall ansöka om medlemskap i en säkerhetsfond för sina filialer i Finland eller säga upp medlemskapet i enlighet med denna lag senast den 31 december 1995. Stadgandet gäller alla de filialer till utländska kreditinstitut som finns i Finland när lagen träder i kraft. När en filial utträder ur säkerhetsfonden tillämpas stadgandena i denna lag. Deponentskyddet ändras dock vad ersättningskyldigheten beträffar i överensstämmelse med denna lag när lagen träder i kraft.

1.3. Lagen om statens säkerhetsfond

1 §. Det föreslås att 1 § 1 mom. lagen om statens säkerhetsfond ändras på, att utländska kreditinstituts filialer i Finland inte längre skall höra till fonden.

Dessutom föreslås att lagen om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksam-

het i Finland ändras på, att det inte längre skall vara obligatoriskt att utländska kreditinstituts filialer automatiskt hör till bankernas säkerhetsfond. Filialerna till kreditinstitutet i EES:s medlemsländer skall ha möjlighet att ansluta sig enbart i fråga om det s.k. tillägsskyddet och för sådana anslutningar till en depositionsbanks säkerhetsfond som gäller filialer till kreditinstitut i länder utanför EES skall krävas finansministeriets tillstånd. Därför är det ändamålsenligt att inte heller medlemskapet i statens säkerhetsfond är obligatoriskt.

I ändringen av lagen om statens säkerhetsfond ingår ett övergångsstadgande enligt vilket årsavgiften för de utländska kreditinstituts filialer uppbärs endast för de månader under vilka de under 1995 har hört till statens säkerhetsfond.

2. Ikraftträdande

Lagarna föreslås träda i kraft den 1 juli 1995.

3. Lagstiftningsordning

Lagen om statens säkerhetsfond är stiftad i den ordning som 67 § riksdagsordningen stadgar. Enligt 3 § i lagen är fonden en sådan under riksdagens garanti stående fond som avses i 83 § riksdagsordningen. Samtidigt var fonden en sådan fond utanför statsbudgeten om vilken skulle stadgas i den ordning som gäller i fråga om stiftande av grundlag. De ändringar som ingår i förslaget medför inga ändringar i verksamhetens syfte eller omfattning, beloppet av de medel som fonden förfogar över eller fondens organisation.

De inverkar inte heller annars på de inbördes kompetens- och ansvarsförhållandena mellan riksdagen, statsrådet och statens säkerhetsfond. De föreslagna ändringarna gäller sålunda inte sådana omständigheter som skulle ändra på fondens statsförfattningsrättsliga ställning. Därför kan lagen om ändring av lagen om statens säkerhetsfond enligt regeringsuppfattning stiftas i vanlig lagstiftningsordning.

Med stöd av vad som anförts ovan föreläggs Riksdagen följande lagförslag:

1.

Lag om ändring av kreditinstitutslagen

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i kreditinstitutslagen av den 30 december 1993 (1607/93) 57 och 61 §§ samt
fogas till 55 § ett nytt 3 mom., till 56 § ett nytt 3 mom. samt till lagen en ny 60 a § och 61 a
— 61 d §§ samt till lages 6 kap. en ny 65 a § som följer:

55 §

Medlemskap i säkerhetsfond

En depositionsbank skall meddela sin säkerhetsfond och finansinspektionen på vilket sätt deponenternas fordringar hos dess filialer utomlands är tryggade.

56 §

Stadgarna för säkerhetsfond

Dessutom skall i stadgarna anges om antagande, utslutandet och utträde av ett utländskt kreditinstituts filial i Finland som medlem av säkerhetsfonden, om grunderna för anslutningsavgiften till säkerhetsfonden och om grunderna för säkerhetsfondens ersättningskyldighet.

57 §

Säkerhetsfondens förvaltning

Säkerhetsfonden sköts av en delegation som utses av de banker som hör till fonden och av de utländska kreditinstitut som är medlemmar samt av en styrelse som delegationen utser. Av styrelsemedlemmarna skall åtminstone en företrädare filialerna till de utländska kreditinstitut som är medlemmar av säkerhetsfonden.

Om säkerhetsfonden har beviljats stödlån eller annat stöd som avses i lagen om statens säkerhetsfond (379/92) eller motsvarande stöd på grundval av fullmakter i statsbudget, har direktionen för statens säkerhetsfond rätt att till delegationen och styrelsen utse en medlem som företräder staten och statens säkerhetsfond.

60 a §

Tidpunkten då säkerhetsfondens betalningsskyldighet uppkommer

Ifall depositionsbanken inte i enlighet med depositionsavtalet och denna lag har betalat en deponents förfallna och ostridiga fordringar som finns i depositionsbanken på ett konto som avses i 50 §, kan deponenten anmäla saken till finansinspektionen.

Finansinspektionen skall inom 21 dagar efter en anmälan som avses i 1 mom. eller efter att den i övrigt har fått kännedom om saken besluta huruvida depositionsbankens säkerhetsfond skall betala bankdeponenternas fordringar som avses i 61 § 1 mom. En förutsättning för att betalningsskyldighet skall föreläggas är att den fordran som avses i 1 mom har lämnats obetalad på grund av bankens betalningssvårigheter eller andra ekonomiska svårigheter och att svårigheterna enligt finansinspektionens bedömning inte är tillfälliga samt att en tillräcklig utredning har fåtts om dem.

Finansinspektionen skall underrätta säkerhetsfonden, depositionsbanken och finansministeriet samt, ifall banken har filialer utomlands, tillsynsmyndigheten och skyddssystemet i den stat där filialen är belägen om ett beslut enligt 2 mom.

För verkställande av finansinspektionens ovan i 2 mom. avsedda beslut skall depositionsbanken tillstålla säkerhetsfonden upplysningar om deponenterna och deras i 61 § 1 mom. avsedda fordringar. Dessa upplysningar får säkerhetsfonden inte ge till andra än till sådana myndigheter som har rätt att få upplysningar som skall hemlighållas i enlighet med 94 §.

61 §

Fordringar som skall ersättas

Av säkerhetsfondens medel betalas deponenternas fordringar på konton som avses i 50 § eller som är föremål för betalningsförmedling och ännu inte har bokförts på kontona.

Säkerhetsfonden ersätter dock inte sådana i 1 mom. avsedda fordringar som innehas av andra kreditinstitut eller finansiella institut eller poster som skall räknas till depositionsbankens egna medel enligt 73 och 74 §§, och inte heller fordringar som baserar sig på medel som erhållits genom brott som avses i 32 kap. strafflagen. Om förundersökning eller rättegång som gäller ovan nämnda brott pågår, kan säkerhetsfonden framskjuta betalningen av ersättningen tills domstolens beslut vunnit laga kraft.

För säkerhetsfonden uppkommer en fordran på depositionsbanken i fråga om fordringar enligt 1 mom. som den ersatt.

61 a §

Betalning av deponenternas fordringar

De fordringar som avses i 61 § 1 mom. och som deponenterna har på samma depositionsbank skall betalas av säkerhetsfondens medel i finska mark. Deponenternas fordringar på bankens filialer inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall ersättas av den finska säkerhetsfondens medel upp till det belopp som skulle ersättas enligt skyddssystemet i den stat där filialen är belägen, dock högst till det belopp som säkerhetsfondens skydd ger rätt till.

Säkerhetsfonden skall betala deponenterna de fordringar som avses i 1 mom. inom tre månader efter finansinspektionens beslut enligt 60 a §. Om depositionsbanken har försatts i likvidation före beslutet enligt 60 a §, räknas tidsfristen enligt detta moment från beslutet om likvidation.

Finansinspektionen kan sammanlagt tre gånger bevilja säkerhetsfonden ytterligare tid om tre månader åt gången för betalningen av deponenternas fordringar. En förutsättning är att säkerhetsfondens behov av mera tid baserar sig på exceptionella omständigheter och särskilda skäl.

Ifall säkerhetsfonden inte har ersatt deponenterna för de fordringar som avses i 61 § 1 mom. inom den tid som stadgas denna

paragraf, uppkommer för deponenten en fordran som deponenten har rätt att hos domstol driva i av säkerhetsfonden.

61 b §

Meddelande om att betalningsskyldighet har uppkommit

Säkerhetsfonden skall underrätta depositionsbankens deponenter om ett beslut enligt 60 a §. Säkerhetsfonden skall också genom en offentlig kungörelse meddela vilka åtgärder deponenterna skall vidta för att trygga sina fordringar. Kungörelsen skall dessutom publiceras på landets officiella språk i de största dagstidningarna som utkommer inom depositionsbankens verksamhetsområde.

61 c §

Depositionsbankens informationskyldighet

Depositionsbanken skall ge sina deponenter uppgifter om säkerhetsfondsskyddet eller motsvarande skyddssystem för deponenternas fordringar samt om ändringar i tidigare uppgifter.

Depositionsbanken skall ge de uppgifter som avses i 1 mom. även på de officiella språken i de länder där filialerna utomlands är belägna.

61 d §

Marknadsföringsbegränsning

Depositionsbanken får inte i sin marknadsföring använda uppgifter om det egna säkerhetsfondsskyddet eller annat motsvarande skydd på ett sätt som äventyrar stabiliteten på finansmarknaden eller deponenternas förtroende.

Depositionsbanken får i sin marknadsföring använda uppgifter endast om det egna säkerhetsfondsskyddet eller annat motsvarande skydd.

61 a §

Deponenternas fordringar vid återkallande av depositionsbankens koncession

När finansministeriet med stöd av 12 § fattar beslut om återkallande av en depositionsbanks koncession kan ministeriet samtidigt bestämma att deponenternas fordringar skall betalas av den säkerhetsfonds medel till vilken depositionsbanken hör.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1995.
 Stadgandet i 61 a § 1 mom. gäller till den 31 december 1999.

När denna lag träder i kraft tillämpas stadgandena i 61 a § 1 mom. på deponenters fordringar i depositionsbankernas filialer inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Stadgandena i denna lag beaktas inte när de

garantiavgifter som skall betalas till säkerhetsfonderna för 1995 fastställs.

Åtgärder som verkställigheten av denna lag förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Fastställelse av de ändringar som denna lag medför i säkerhetsfondernas stadgar skall sökas före utgången av november 1995.

2.

Lag

om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland

I enlighet med riksdagens beslut
 ändras i lagen den 30 december 1993 om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland (1608/93) 9 och 13 §§ samt fogas till lagens 2 kap. nya 7 a och 7 b §§ samt till lagen nya 9 a och 9 b §§ som följer:

7 a §

Kompletterande skydd för filialer

Ett kreditinstituts filial i Finland kan höra till en sådan finsk säkerhetsfond som avses i 6 kap. kreditinstitutslagen för att komplettera sin hemstats skydd i fråga om deponenternas fordringar om filialen tar emot depositioner från allmänheten och skyddet i dess hemstat inte kan anses vara lika täckande som säkerhetsfondsskyddet enligt ovan nämnda lag.

Ett kreditinstitut som avses i 1 mom. skall hos säkerhetsfonden ansöka om medlemskap för sin filial i Finland. Ansökan skall innehålla tillräckliga uppgifter om kreditinstitutet och skyddssystemet i dess hemstat. Säkerhetsfonden skall begära Finlands Banks och finansinspektionens utlåtande om ansökan. Säkerhetsfonden kan avslå ansökan, om skyddet i kreditinstitutets hemstat kan anses vara tillräckligt.

I säkerhetsfondens beslut på en ansökan enligt 2 mom. skall bestämmas vilka depositioner den finska säkerhetsfonden ersätter och till vilka belopp samt den anslutningsavgift som kreditinstitutet skall betala.

Säkerhetsfondens skyldighet att betala deponenternas fordringar enligt 3 mom. uppkommer när tillsynsmyndigheten i kreditinstituts hemstat har underrättat säkerhetsfonden om att hemstatens skyddssystem har ålagts att ersätta deponenternas fordringar hos kreditinstitutet.

Säkerhetsfonden skall underrätta filialens de-

ponenter om att betalningsskyldigheten har uppkommit. Säkerhetsfonden skall genom en offentlig kungörelse, som också skall publiceras i de största dagstidningarna som utkommer inom filialens verksamhetsområde, meddela vilka åtgärder deponenterna skall vidta för att trygga sina rättigheter.

För fullgörande av säkerhetsfondens ovan i 5 mom. avsedda skyldighet skall kreditinstitutet tillställa säkerhetsfonden upplysningar om deponenterna och deras i 1 mom. avsedda fordringar. Dessa upplysningar får säkerhetsfonden inte ge till andra än till de myndigheter som enligt lag har rätt att få upplysningarna.

7 b §

Uteslutning av filial ur säkerhetsfond

Om en filial som avses i 7 a § inte har iakttagit stadgandena i denna lag eller de föreskrifter som meddelats med stöd av den samt säkerhetsfondens stadgar, kan den uteslutas av säkerhetsfonden tidigast 12 månader efter att säkerhetsfonden gett filialen en varning. Säkerhetsfonden skall höra kreditinstitutet, finansinspektionen, Finlands Bank och tillsynsmyndigheten i kreditinstituts hemstat innan beslutet om uteslutning fattas.

Fordringar som filialens deponenter har gjort före uteslutningsbeslut enligt 1 mom. omfattas av skyddet tills de förfaller till betalning.

Säkerhetsfonden skall underrätta finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i kreditinstitutets hemstat om beslutet om uteslutning samt

tillkännage det genom en offentlig kungörelse som också skall publiceras i de största dagstidningarna som utkommer inom filialens verksamhetsområde.

9 §

Tillstånd att inrätta filial

Kreditinstitutet skall hos finansministeriet anhålla om koncession för en filial som skall inrättas i Finland. Om ansökan skall inhämtas utlåtande av Finlands Bank och finansinspektionen samt av den säkerhetsfond till vilken den filial som tar emot depositioner i Finland har uppgett att den vill höra. Till ansökan skall fogas de handlingar och utredningar som finansministeriet anser vara nödvändiga.

Finansministeriet skall bevilja koncession, om kreditinstitutets verksamhet är stabil och den offentliga tillsynen är tillräckligt väl ordnad. Finansministeriet har rätt att meddela föreskrifter om inrättandet av filialen, dess verksamhet och tillsynen över den. Finansministeriet kan besluta om filialens medlemskap i en finsk säkerhetsfond på de villkor som ministeriet bestämmer.

Filialkoncessionen berättigar till idkande av verksamhet på ett eller flera förrättningsställen.

9 a §

Ersättningsskyldighet

Tillgångarna i en säkerhetsfond kan, vad gäller en utländsk kreditinstitut som avses i 9 § och som försatts i likvidation eller konkurs, användas endast för betalning av sådana fordringar tillhörande deponenterna som finns på konton som avses i 50 § kreditinstitutslagen och som bjuds ut till allmänheten av en filial som är belägen i Finland och hör till en säkerhetsfond, förutsatt att de inte kan betalas med tillgångarna i den kreditinstitut som befinner sig i likvidation eller med konkursboets medel. Fordringarna kan betalas redan under tiden för konkursen eller likvidationen. Fordringarna betalas till deponenterna i finska mark.

Säkerhetsfondens ersättningskyldighet uppkommer när tillsynsmyndigheten i kreditinstitutets hemstat har underrättat säkerhetsfonden om att kreditinstitutet försatts i konkurs eller likvidation.

Säkerhetsfonden skall underrätta filialens deponenter när den har fått uppgift om ett beslut enligt 2 mom. Säkerhetsfonden skall också

genom en offentlig kungörelse meddela vilka åtgärder deponenterna skall vidta för att trygga sina fordringar. Kungörelsen skall dessutom publiceras på landets officiella språk i de största dagstidningarna.

För fullgörande av säkerhetsfondens ovan i 2 mom. avsedda skyldighet skall kreditinstitutets filial tillstålla säkerhetsfonden upplysningar om deponenterna och deras i 1 mom. avsedda fordringar. Dessa upplysningar får säkerhetsfonden inte ge till andra än till de myndigheter som enligt lag har rätt att få upplysningarna.

9 b §

Uteslutning av filial från medlemskap i säkerhetsfond

Om en filial som avses i 9 § inte har iakttagit stadgandena i denna lag eller de föreskrifter som meddelats med stöd av den samt säkerhetsfondens stadgar, kan finansministeriet utsluta den ur säkerhetsfonden. Finansministeriet skall höra finansinspektionen, Finlands Bank och tillsynsmyndigheten i kreditinstituts hemstat innan ministeriet fattar beslut om uteslutning.

Det utländska kreditinstitutets filial som avses i 1 mom. skall underrätta sina deponenter i den vederbörande filialen om uteslutningen ur säkerhetsfonden. De depositioner som deponenterna gjort i en filial före uteslutningen är skyddade tills de förfaller till betalning.

Filialen som avses i 1 mom. skall genom en offentlig kungörelse, som också skall publiceras i de största dagstidningarna som utkommer inom filialens verksamhetsområde, meddela vilka åtgärder deponenterna skall vidta för att trygga sina rättigheter.

13 §

Gemensamma stadganden för filialer

Filialen till ett utländskt kreditinstitut kan höra till den säkerhetsfond till vilken finska depositionsbanker med motsvarande samfundsform hör.

Ett utländskt kreditinstitutets filial kan säga upp sitt medlemskap i säkerhetsfonden. Säkerhetsfonden eller, i fråga om en filial som avses i 9 §, finansministeriet skall på ansökan bevilja kreditinstitutet utträde ur säkerhetsfonden. Innan utträde beviljas skall finansinspektionen, Finlands Bank samt tillsynsmyndigheten i kreditinstitutets hemstat och dessutom i fråga om

en filial som avses i 9 § säkerhetsfonden höras. I beslutet kan ges närmare bestämmelser om utträdet.

Ett utländskt kreditinstituts filial skall på Finlands officiella språk ge sina deponenter uppgifter om säkerhetsfondsskyddet för deponenternas fordringar eller motsvarande skyddssystem samt om ändringar i de tidigare uppgifterna.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1995.

För ett utländskt kreditinstituts filial som är medlem av en säkerhetsfond när denna lag träder i kraft skall kreditinstitutet senast den 31 december 1995 ansöka om medlemskap i säkerhetsfonden enligt denna lag eller anmäla om utträde ur fonden.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas redan innan den träder i kraft.

3.

Lag

om ändring av 1 § lagen om statens säkerhetsfond

I enlighet med riksdagens beslut

ändras 1 § 1 mom. lagen den 30 april 1992 om statens säkerhetsfond (379/92) som följer:

1 §

Fondens uppgift

För att trygga stabiliteten i depositionsbankernas verksamhet och deponenternas tillgodohavanden finns statens säkerhetsfond, nedan fonden. Till fonden hör depositionsbankerna, som nedan kallas banker.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1995.

Avvikande från 9 § lagen om statens säkerhetsfond uppbärs år 1995 årsavgiften för de utländska kreditinstituts filialer som hör till fonden endast för de månader under vilka de har hört till fonden.

Helsingfors den 2 juni 1995

Republikens President
MARTTI AHTISAARI

Minister Arja Alho

1.

Lag**om ändring av kreditinstitutslagen**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i kreditinstitutslagen av den 30 december 1993 (1607/93) 57 och 61 §§ samt
fogas till 55 § ett nytt 3 mom., till 56 § ett nytt 3 mom. samt till lagen en ny 60 a § och 61 a—
61 d §§ samt till lages 6 kap. en ny 65 a § som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

55 §

Medlemskap i säkerhetsfond

En depositionsbank skall meddela sin säkerhetsfond och finansinspektionen på vilket sätt deponenternas fordringar hos dess filialer utomlands är tryggade.

56 §

Stadgarna för säkerhetsfond

Dessutom skall i stadgarna anges om antagande, uteslutandet och utträde av ett utländskt kreditinstituts filial i Finland som medlem av säkerhetsfonden, om grunderna för anslutningsavgiften till säkerhetsfonden och om grunderna för säkerhetsfondens ersättningsskyldighet.

57 §

Säkerhetsfondens förvaltning

Säkerhetsfonden sköts av en delegation som utses av de banker som hör till fonden och av en styrelse som delegationen utser.

Om säkerhetsfonden har beviljats stödlån eller annat stöd som avses i lagen om statens säkerhetsfond eller motsvarande stöd på grundval av fullmakter i statsbudgeten, har direktionen för statens säkerhetsfond rätt att till delegationen och styrelsen utse en medlem som företräder staten och statens säkerhetsfond.

57 §

Säkerhetsfondens förvaltning

Säkerhetsfonden sköts av en delegation som utses av de banker som hör till fonden och av de utländska kreditinstitut som är medlemmar samt av en styrelse som delegationen utser. Av styrelsemedlemmarna skall åtminstone en företrädare filialerna till de utländska kreditinstitut som är medlemmar av säkerhetsfonden.

Om säkerhetsfonden har beviljats stödlån eller annat stöd som avses i lagen om statens säkerhetsfond (379/92) eller motsvarande stöd på grundval av fullmakter i statsbudget, har direktionen för statens säkerhetsfond rätt att till delegationen och styrelsen utse en medlem som företräder staten och statens säkerhetsfond.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

60 a §

*Tidpunkten då säkerhetsfondens betalnings-
skyldighet uppkommer*

Ifall depositionsbanken inte i enlighet med depositionsavtalet och denna lag har betalat en deponents förfallna och ostridiga fordringar som finns i depositionsbanken på ett konto som avses i 50 §, kan deponenten anmäla saken till finansinspektionen.

*Finansinspektionen skall inom 21 dagar efter en anmälan som avses i 1 mom. eller efter att den i övrigt har fått kännedom om saken besluta huruvida depositionsbankens säkerhetsfond skall betala bankdeponenternas fordringar som avses i 61 § 1 mom. En förutsättning för att betalnings-
skyldighet skall föreläggas är att den fordran som avses i 1 mom har lämnats obetalad på grund av bankens betalningssvårigheter eller andra ekonomiska svårigheter och att svårigheterna enligt finansinspektionens bedömning inte är tillfälliga samt att en tillräcklig utredning har fåtts om dem.*

Finansinspektionen skall underrätta säkerhetsfonden, depositionsbanken och finansministeriet samt, ifall banken har filialer utomlands, tillsynsmyndigheten och skyddssystemet i den stat där filialen är belägen om ett beslut enligt 2 mom.

För verkställande av finansinspektionens ovan i 2 mom. avsedda beslut skall depositionsbanken tillställa säkerhetsfonden upplysningar om deponenterna och deras i 61 § 1 mom. avsedda fordringar. Dessa upplysningar får säkerhetsfonden inte ge till andra än till sådana myndigheter som har rätt att få upplysningar som skall hemlighållas i enlighet med 94 §.

61 §

Betalning av deponenternas fordringar

Av säkerhetsfondens medel skall i finska mark betalas de deponenternas fordringar som finns på ett i 50 § avsett konto i en depositionsbank som har försatts i likvidation eller konkurs och som hör till fonden, och för vars betalning bankens medel inte förslår. Av säkerhetsfondens medel betalas dock inte fordringar som ett annat kreditinstitut eller finansiellt institut har på ett sådant konto. Fondens medel kan användas redan under tiden för likvidationen eller konkursen.

61 §

Fordringar som skall ersättas

Av säkerhetsfondens medel betalas deponenternas fordringar på konton som avses i 50 § eller som är föremål för betalningsförmedling och ännu inte har bokförts på kontona.

Säkerhetsfonden ersätter dock inte sådana i 1 mom. avsedda fordringar som innehas av andra kreditinstitut eller finansiella institut eller poster som skall räknas till depositionsbankens egna medel enligt 73 och 74 §§, och inte heller fordringar som baserar sig på medel som erhållits genom brott som avses i 32 kap. strafflagen. Om förundersökning eller rättegång som

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

gäller ovan nämnda brott pågår, kan säkerhetsfonden framskjuta betalningen av ersättningen tills domstolens beslut vunnit laga kraft.

För säkerhetsfonden uppkommer en fordran på depositionsbanken i fråga om fordringar enligt 1 mom. som den ersatt.

61 a §

Betalning av deponenternas fordringar

De fordringar som avses i 61 § 1 mom. och som deponenterna har på samma depositionsbank skall betalas av säkerhetsfondens medel i finska mark. Deponenternas fordringar på bankens filialer inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet skall ersättas av den finska säkerhetsfondens medel upp till det belopp som skulle ersättas enligt skyddssystemet i den stat där filialen är belägen, dock högst till det belopp som säkerhetsfondens skydd ger rätt till.

Säkerhetsfonden skall betala deponenterna de fordringar som avses i 1 mom. inom tre månader efter finansinspektionens beslut enligt 60 a §. Om depositionsbanken har försatts i likvidation före beslutet enligt 60 a §, räknas tidsfristen enligt detta moment från beslutet om likvidation.

Finansinspektionen kan sammanlagt tre gånger bevilja säkerhetsfonden ytterligare tid om tre månader åt gången för betalningen av deponenternas fordringar. En förutsättning är att säkerhetsfondens behov av mera tid baserar sig på exceptionella omständigheter och särskilda skäl.

Ifall säkerhetsfonden inte har ersatt deponenterna för de fordringar som avses i 61 § 1 mom. inom den tid som stadgas denna paragraf, uppkommer för deponenten en fordran som deponenten har rätt att hos domstol driva i av säkerhetsfonden.

61 b §

Meddelande om att betalningsskyldigheten har uppkommit

Säkerhetsfonden skall underrätta depositionsbankens deponenter om ett beslut enligt 60 a §. Säkerhetsfonden skall också genom en offentlig kungörelse meddela vilka åtgärder deponenterna skall vidta för att trygga sina fordringar. Kungörelsen skall dessutom publiceras på landets officiella språk i de största dagstidningarna som utkommer inom depositionsbankens verksamhetsområde.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

61 c §

Depositionsbankens informationsskyldighet

Depositionsbanken skall ge sina deponenter uppgifter om säkerhetsfondsskyddet eller motsvarande skyddssystem för deponenternas fordringar samt om ändringar i tidigare uppgifter.

Depositionsbanken skall ge de uppgifter som avses i 1 mom. även på de officiella språken i de länder där filialerna utomlands är belägna.

61 d §

Marknadsföringsbegränsning

Depositionsbanken får inte i sin marknadsföring använda uppgifter om det egna säkerhetsfondsskyddet eller annat motsvarande skydd på ett sätt som äventyrar stabiliteten på finansmarknaden eller deponenternas förtroende.

Depositionsbanken får i sin marknadsföring använda uppgifter endast om det egna säkerhetsfondsskyddet eller annat motsvarande skydd.

65 a §

Deponenternas fordringar vid återkallande av depositionsbankens koncession

När finansministeriet med stöd av 12 § fattar beslut om återkallande av en depositionsbanks koncession kan ministeriet samtidigt bestämma att deponenternas fordringar skall betalas av den säkerhetsfonds medel till vilken depositionsbanken hör.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1995.

Stadgandet i 61 a § 1 mom. gäller till den 31 december 1999.

När denna lag träder i kraft tillämpas stadgandena i 61 a § 1 mom. på deponenters fordringar i depositionsbankernas filialer inom Europeiska ekonomiska samarbetsområdet.

Stadgandena i denna lag beaktas inte när de garantiavgifter som skall betalas till säkerhetsfonderna för 1995 fastställs.

Åtgärder som verkställigheten av denna lag förutsätter får vidtas innan lagen träder i kraft.

Fastställelse av de ändringar som denna lag medför i säkerhetsfondernas stadgar skall sökas före utgången av november 1995.

2.

L a g**om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland**

I enlighet med riksdagens beslut
ändras i lagen den 30 december 1993 om utländska kreditinstituts och finansiella instituts verksamhet i Finland (1608/93) 9 och 13 §§ samt
fogas till lagens 2 kap. nya 7 a och 7 b §§ samt till lagen nya 9 a och 9 b §§ som följer:

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

7 a §

Kompletterande skydd för filialer

Ett kreditinstituts filial i Finland kan höra till en sådan finsk säkerhetsfond som avses i 6 kap. kreditinstitutslagen för att komplettera sin hemstats skydd i fråga om deponenternas fordringar, om filialen tar emot depositioner från allmänheten och skyddet i dess hemstat inte kan anses vara lika täckande som säkerhetsfondsskyddet enligt ovan nämnda lag.

Ett kreditinstitut som avses i 1 mom. skall hos säkerhetsfonden ansöka om medlemskap för sin filial i Finland. Ansökan skall innehålla tillräckliga uppgifter om kreditinstitutet och skyddssystemet i dess hemstat. Säkerhetsfonden skall begära Finlands Banks och finansinspektionens utlåtande om ansökan. Säkerhetsfonden kan avslå ansökan, om skyddet i kreditinstitutets hemstat kan anses vara tillräckligt.

I säkerhetsfondens beslut på en ansökan enligt 2 mom. skall bestämmas vilka depositioner den finska säkerhetsfonden ersätter och till vilka belopp samt den anslutningsavgift som kreditinstitutet skall betala.

Säkerhetsfondens skyldighet att betala deponenternas fordringar enligt 3 mom. uppkommer när tillsynsmyndigheten i kreditinstituts hemstat har underrättat säkerhetsfonden om att hemstatens skyddssystem har ålagts att ersätta deponenternas fordringar hos kreditinstitutet.

Säkerhetsfonden skall underrätta filialens deponenter om att betalningsskyldigheten har uppkommit. Säkerhetsfonden skall genom en offentlig kungörelse, som också skall publiceras i de största dagstidningarna som utkommer inom filialens verksamhetsområde, meddela vilka åtgärder deponenterna skall vidta för att trygga sina rättigheter.

För fullgörande av säkerhetsfondens ovan i 5 mom. avsedda skyldighet skall kreditinstitutet tillställa säkerhetsfonden upplysningar om depo-

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

nenterna och deras i 1 mom. avsedda fordringar. Dessa upplysningar får säkerhetsfonden inte ge till andra än till de myndigheter som enligt lag har rätt att få upplysningarna.

7 b §

Uteslutning av filial ur säkerhetsfond

Om en filial som avses i 7 a § inte har iakttagit stadgandena i denna lag eller de föreskrifter som meddelats med stöd av den samt säkerhetsfondens stadgar, kan den uteslutas av säkerhetsfonden tidigast 12 månader efter att säkerhetsfonden gett filialen en varning. Säkerhetsfonden skall höra kreditinstitutet, finansinspektionen, Finlands Bank och tillsynsmyndigheten i kreditinstituts hemstat innan beslutet om uteslutning fattas.

Fordringar som filialens deponenter har gjort före uteslutningsbeslut enligt 1 mom. omfattas av skyddet tills de förfaller till betalning.

Säkerhetsfonden skall underrätta finansinspektionen och tillsynsmyndigheten i kreditinstitutets hemstat om beslutet om uteslutning samt tillkännage det genom en offentlig kungörelse som också skall publiceras i de största dagstidningarna som utkommer inom filialens verksamhetsområde.

9 §

Tillstånd att inrätta filial

Kreditinstitutet skall hos finansministeriet anhålla om koncession för filial som skall inrättas i Finland. Över ansökan skall inhämtas utlåtande av Finlands Bank och finansinspektionen. Till ansökan om koncession skall fogas de handlingar och utredningar som finansministeriet anser vara nödvändiga.

Finansministeriet skall bevilja koncession, om kreditinstitutets verksamhet är stabil och den offentliga tillsynen är tillräckligt väl ordnad. Finansministeriet har rätt att meddela föreskrifter om inrättandet av filialen, dess verksamhet och tillsynen över det.

9 §

Tillstånd att inrätta filial

Kreditinstitutet skall hos finansministeriet anhålla om koncession för en filial som skall inrättas i Finland. Om ansökan skall inhämtas utlåtande av Finlands Bank och finansinspektionen samt av den säkerhetsfond till vilken den filial som tar emot depositioner i Finland har uppgett att den vill höra. Till ansökan skall fogas de handlingar och utredningar som finansministeriet anser vara nödvändiga.

Finansministeriet skall bevilja koncession, om kreditinstitutets verksamhet är stabil och den offentliga tillsynen är tillräckligt väl ordnad. Finansministeriet har rätt att meddela föreskrifter om inrättandet av filialen, dess verksamhet och tillsynen över den. Finansministeriet kan besluta om filialens medlemskap i en finsk säkerhetsfond på de villkor som ministeriet bestämmer.

Gällande lydelse

Filialkoncessionen berättigar till idkande av verksamhet på ett eller flera förrättningsställen.

Föreslagen lydelse

Filialkoncessionen berättigar till idkande av verksamhet på ett eller flera förrättningsställen.

9 a §

Ersättningskyldighet

Tillgångarna i en säkerhetsfond kan, vad gäller en utländsk kreditinstitut som avses i 9 § och som försatts i likvidation eller konkurs, användas endast för betalning av sådana fordringar tillhörande deponenterna som finns på konton som avses i 50 § kreditinstitutslagen och som bjuds ut till allmänheten av en filial som är belägen i Finland och hör till en säkerhetsfond, förutsatt att de inte kan betalas med tillgångarna i den kreditinstitutets som befinner sig i likvidation eller med konkursboets medel. Fordringarna kan betalas redan under tiden för konkursen eller likvidationen. Fordringarna betalas till deponenterna i finska mark.

Säkerhetsfondens ersättningskyldighet uppkommer när tillsynsmyndigheten i kreditinstitutets hemstat har underrättat säkerhetsfonden om att kreditinstitutet försatts i konkurs eller likvidation.

Säkerhetsfonden skall underrätta filialens deponenter när den har fått uppgift om ett beslut enligt 2 mom. Säkerhetsfonden skall också genom en offentlig kungörelse meddela vilka åtgärder deponenterna skall vidta för att trygga sina fordringar. Kungörelsen skall dessutom publiceras på landets officiella språk i de största dagstidningarna.

För fullgörande av säkerhetsfondens ovan i 2 mom. avsedda skyldighet skall kreditinstitutets filial tillstålla säkerhetsfonden upplysningar om deponenterna och deras i 1 mom. avsedda fordringar. Dessa upplysningar får säkerhetsfonden inte ge till andra än till de myndigheter som enligt lag har rätt att få upplysningarna.

9 b §

Uteslutning av filial från medlemskap i säkerhetsfond

Om en filial som avses i 9 § inte har iakttagit stadgandena i denna lag eller de föreskrifter som meddelats med stöd av den samt säkerhetsfondens stadgar, kan finansministeriet utesluta den ur säkerhetsfonden. Finansministeriet skall höra finansinspektionen, Finlands Bank och tillsynsmyndigheten i kreditinstitutets hemstat innan ministeriet fattar beslut om uteslutning.

Gällande lydelse

Föreslagen lydelse

Det utländska kreditinstitutets filial som avses i 1 mom. skall underrätta sina deponenter i den vederbörande filialen om uteslutningen ur säkerhetsfonden. De depositioner som deponenterna gjort i en filial före uteslutningen är skyddade tills de förfaller till betalning.

Filialen som avses i 1 mom. skall genom en offentlig kungörelse, som också skall publiceras i de största dagstidningarna som utkommer inom filialens verksamhetsområde, meddela vilka åtgärder deponenterna skall vidta för att trygga sina rättigheter.

13 §

Tryggande av deponenternas fordringar

För att trygga deponenternas fordringar skall ett kreditinstitutets filial, som mottar depositionen av allmänheten, höra till affärsbankernas och Postbanken Ab:s säkerhetsfond enligt kreditinstitutslagen, om det inte i lagstiftningen i kreditinstitutets hemstat stadgas om säkerhetsfondsskydd eller något annat motsvarande skydd för deponenterna eller om skyddet i fråga inte kan anses vara tillräckligt.

Filialens deponenter skall alltid ges tillräckliga upplysningar om det skyddssystem som tillämpas för dem.

Den garantiavgift som skall betalas till säkerhetsfonden bestäms på basis av det sammanlagda beloppet av de depositioner som allmänheten har gjort i filialen.

Säkerhetsfondens medel kan i fråga om ett utländskt kreditinstitut som har försatts i likvidation eller konkurs endast användas för betalning av sådana fordringar som deponenter har på konton som dess filial erbjuder allmänheten i Finland och för vilkas betalning kreditinstitutets medel inte förslår. Fondens medel kan användas redan under tiden för likvidationen eller konkursen.

13 §

Gemensamma stadganden för filialer

Filialen till ett utländskt kreditinstitut kan höra till den säkerhetsfond till vilken finska depositionsbanker med motsvarande samfundsform hör.

Ett utländskt kreditinstitutets filial kan säga upp sitt medlemskap i säkerhetsfonden. Säkerhetsfonden eller, i fråga om en filial som avses i 9 §, finansministeriet skall på ansökan bevilja kreditinstitutet utträde ur säkerhetsfonden. Innan utträde beviljas skall finansinspektionen, Finlands Bank samt tillsynsmyndigheten i kreditinstitutets hemstat och dessutom i fråga om en filial som avses i 9 § säkerhetsfonden höras. I beslutet kan ges närmare bestämmelser om utträdet.

Ett utländskt kreditinstitutets filial skall på Finlands officiella språk ge sina deponenter uppgifter om säkerhetsfondsskyddet för deponenternas fordringar eller motsvarande skyddssystem samt om ändringar i de tidigare uppgifterna.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1995.

För ett utländskt kreditinstitutets filial som är medlem av en säkerhetsfond när denna lag träder i kraft skall kreditinstitutet senast den 31 december 1995 ansöka om medlemskap i säkerhetsfonden enligt denna lag eller anmäla om utträde ur fonden.

Åtgärder som verkställigheten av lagen förutsätter får vidtas redan innan den träder i kraft.

3.

Lag**om ändring av 1 § lagen om statens säkerhetsfond**

I enlighet med riksdagens beslut

ändras 1 § 1 mom. lagen den 30 april 1992 om statens säkerhetsfond (379/92) som följer:

Gällande lydelse

1 §

Fondens uppgift

För att trygga stabiliteten i depositionsbankernas verksamhet och deponenternas tillgodohavanden finns statens säkerhetsfond, nedan fonden. Till fonden hör depositionsbankerna och utländska kreditinstituts filialkontor som tar emot depositioner från allmänheten. Dessa kallas nedan banker.

Föreslagen lydelse

1 §

Fondens uppgift

För att trygga stabiliteten i depositionsbankernas verksamhet och deponenternas tillgodohavanden finns statens säkerhetsfond, nedan fonden. Till fonden hör depositionsbankerna, som nedan kallas banker.

Denna lag träder i kraft den 1 juli 1995.

Avvikande från 9 § lagen om statens säkerhetsfond uppbärs år 1995 årsavgiften för de utländska kreditinstituts filialer som hör till fonden endast för de månader under vilka de har hört till fonden.
